

Arrest

nr. 148 006 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 125 800 van 19 juni 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag beroept verzoeker zich op dezelfde asielmotieven zoals uiteengezet tijdens zijn vorige asielaanvraag en voegt daaraan toe dat hij homoseksueel is.

3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een gecertificeerd juridisch stuk (vonnis in het Bengaals), een gecertificeerd juridisch stuk (vonnis in het Engels), een Facebook foto van verzoeker en S. K., en een originele enveloppe.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo houdt verzoeker voor dat er geen rekening gehouden werd met de nieuwe bewijsstukken en feiten, doch gaat met dergelijk verweer volledig voorbij aan de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen: "Wat betreft de zogenaamde valse zaak die u aanhaalde in uw eerste asielaanvraag, verklaarde u heden dat u een juridisch stuk neerlegde met name het vonnis (zie gehoorverslag CGVS p.3). U legde zowel het vonnis neer opgesteld in het Bengaals en het Engels. Het is duidelijk dat de Engelstalige versie geen vertaling betreft van een origineel stuk. Immers wordt er nergens verwezen dat het een vertaling betreft. Uit informatie die werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het onmogelijk is dat de rechtbank een document zou opstellen in het Engels (zie blauwe map). Dit ondermijnt reeds de authenticiteit van de documenten. Overigens legde u geen recente 'order sheet' neer. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het onwaarschijnlijk is dat de verdediging in het bezit zou komen van (een "certified copy" van) de veroordeling zonder in het bezit te komen van (een "certified copy") van de "order sheet". Daarenboven wist u niet wie het vonnis heeft uitgesproken en heeft u geen zekerheid over welke rechtbank het vonnis velde (zie gehoorverslag CGVS p.4.). U geeft zelf aan dat u geen details kan aanreiken over de rechtszaak (zie gehoorverslag CGVS p.4). Aldus kan geen van uw verklaringen en documenten overtuigen en wordt de ongeloofwaardigheid van het bestaan van die zogenaamde valse zaak alleen maar versterkt.

Het CGVS wijst er tevens op dat u heden nog steeds geen enkel identiteitsstuk neerlegde. Nochtans kan u daar over beschikken zoals reeds opgemerkt in de beslissing aangaande uw asielaanvraag. Bovendien hebt u heden nog contact met uw moeder in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS (zie gehoorverslag CGVS p.4). U stelt vlakaf dat u zelfs niets ondernomen heeft om uw geboorteakte aan te vragen, ofschoon u deze wel zou kunnen opvragen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Er is dan ook geen enkel excuus waarom u geen identiteitsdocumenten zou kunnen neerleggen. Het CGVS heeft dan ook nog steeds geen enkel zicht op uw identiteit, nationaliteit of herkomst. Tevens kan niet worden nagegaan of het werkelijk uw persoon betreft in de door u neergelegde documenten."

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit

bieden, zoals in casu genoegzaam blijkt uit voorgaande overwegingen. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 125 800 van 19 juni 2014. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststellingen, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Het louter stellen dat dergelijke documenten, die door verzoeker zelf werden neergelegd met de intentie zijn relaas te ondersteunen, zijn geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij niet verantwoordelijk is voor de opstelling ervan, is allerm minst ernstig. Het is evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan diegene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd.

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij in de loop van zijn eerste asielaanvraag inderdaad niet vermeld heeft dat hij homoseksueel is omdat hem dit nooit gevraagd werd, wijst de Raad er op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker pas in het kader van zijn huidige asielaanvraag zijn beweerde homoseksualiteit aanhaalt ondermijnt de geloofwaardigheid ervan en wijst inderdaad op een opportunistisch karakter. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker slechts oppervlakkige verklaringen kan weergeven rond de bewustwording van zijn homoseksualiteit, hij vage en weinig doorleefde verklaringen weergeeft rond zijn beweerde relaties met R. en S.K. en hij een gebrekkige interesse toont in het homoseksuele milieu. De Raad benadrukt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn homoseksuele geaardheid.

De loutere verwijzing naar informatie betreffende de algemene situatie voor homoseksuelen in Bangladesh is te dezen niet dienstig vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit.

6. Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

7. Tot slot wijst de Raad er op dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2014. De Raad heeft zich hierover reeds uitgesproken in zijn arrest nr. nr. 125 800 van 19 juni 2014 en is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep (nogmaals) uit te spreken over voormelde beslissing.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

9. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 april 2015, voert verzoekende partij aan dat haar verklaring dat zij homoseksueel is een nieuw element is waarmee rekening moet gehouden worden. Verzoekende partij wijst er op dat zij reeds een homoseksuele relatie had in Bangladesh en dat zij tijdens haar vlucht haar huidige partner, waarmee zij nog altijd samenwoont, ontmoet heeft. Verzoekende partij stelt dat dit een aspect is dat niet werd onderzocht.

Verzoekende partij haar algemene kritiek dat haar verklaarde homoseksualiteit een aspect is dat niet werd onderzocht, mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing en de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“In de mate verzoeker voorhoudt dat hij in de loop van zijn eerste asielaanvraag inderdaad niet vermeld heeft dat hij homoseksueel is omdat hem dit nooit gevraagd werd, wijst de Raad er op dat op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker pas in het kader van zijn huidige asielaanvraag zijn beweerde homoseksualiteit aanhaalt ondermijnt de geloofwaardigheid ervan en wijst inderdaad op een opportunistisch karakter. Deze vaststelling klemmt des te meer gezien verzoeker slechts oppervlakkige verklaringen kan weergeven rond de bewustwording van zijn homoseksualiteit, hij vage en weinig doorleefde verklaringen weergeeft rond zijn beweerde relaties met R. en S.K. en hij een gebrekkige interesse toont in het homoseksuele milieu. De Raad benadrukt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn homoseksuele geaardheid. De loutere verwijzing naar informatie betreffende de algemene situatie voor homoseksuelen in Bangladesh is te dezen niet dienstig vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene en allerminste ernstige wijze lijkt voor te houden, werd wel degelijk rekening gehouden met haar verklaringen homoseksueel te zijn, doch werden deze ongeloofwaardig bevonden. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen in dit verband in

de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt vastgesteld, en ze werpt er geen ander licht op.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS